

- Розкажіть про себе.

Народився я в с. Привороття Кам'янець-Подільського району Хмельницької області в сім'ї, де про Бога знали і вірили в Нього. Мати відвідувала сільську баптистську церкву, завжди говорила нам про Бога. При кожній можливості старалася вести в Дім молитви не тільки вселі, а і їхати в місто на богослужіння. Батько не мав нічого проти, але в Ісуса Христа не вірив, він і до сьогодні ще вагається, не став надорогу спасіння. Сестра лежала 7 років (параліч) і лікарі сказали батькам, що їм не можна народжувати дітей, тому що всі діти будуть такі. Мама говорила, що це тільки з однієї причини – вона з дитинства ходила в церкву, а потім вийшла заміж за невіруючого хлопця. І, на її думку, тому дитина народилась хворою. Вона дуже багато молилася і просила в Бога прощення, а коли завагітніла вдруге, то дуже переживала. В лікарні була одна лікарка, яка підтримувала її і говорила, що в неї такий хлопець народиться, що буде на всю лікарню. І народився я вагою 4 кг. А потім через 4 роки народився брат. Мама і досі каже, що це Бог її за непослух покарав. З цим я десь можу згодитися, а десь ні, тому що, якби Бог нас карав за всі гріхи, то нас би вже не було. Коли мені виповнилося 3 роки, сестра померла.

Дитинство в нас було, як у всіх дітей, хіба тільки я намагався не робити гріхів тих, що робили однолітки, тому що боявся Божого покарання.

Коли я став повнолітнім, тохотів закінчити курси водія, але не виходило, бо вже потрібно було йти в армію. Тоді ми всі разом з мамою молилися і, на моє здивування, військкомат дав згоду, щоб мене взяли на курси водія, які я згодом закінчив в Хмельницькому ДТСААФі.

До лав армії призвали на три роки, як моряка, але через хворобу я відслужив тільки два. Повернувся додому теж, до речі, по молитві мами, тому що однолітки, з якими я навчався, йшов в армію, казали мені: «Ми будемо служити два роки, а ти – три». Але Бог так дав, що я навіть раніше прийшов, ніж вони. Пізніше пішов і раніше прийшов.

Коли повернувся додому, молився про те, щоб Бог уздоровив, бо в мене була виразка дванадцятипалої кишки. Хвороба довго про себе нагадувала. Я молився, щоб Бог уздоровив, і моя молитва була почута, відтоді я фактично не відчуваю ніякого болю. А ще, коли зробили рентген, там вже не виявилось нічого.

- Ви просто молилися, чи був якийсь курс лікування?

Я і молився, і проходив курс лікування. Коли спілкувався зі своєю лікаркою, я запитав її: «Катерино Володимирівно, Ви вірите в те, що Бог уздоровив мене?». А вона відповіла «Так, без Бога ми нічого не можемо робити».

- Чи було у Вас якесь служіння, коли Ви повернулись з армії і прийняли хрещення?

Я співав в молодіжному хорі. Під час армії я ближче познайомився з своєю теперішньою дружиною через листування. Ми разом вчилися у школі в 9-10 класах. Вона з іншого села, але навчалася в нас.

- Чи була на той час Ваша дружина християнкою?

Так, вона в 1987 році прийняла хрещення.

- А що Вас побудило написати їй?

Моя мама і її мама (теж віруюча) мали спілкування між собою, провідували одна одну. І коли мама написала мені листа - згадала, що була в Тоні (теперішньої тещі) і Вірочка приїхала. Вони спілкувалися і так вона мені нагадала про те, що є така Вірочка. Тоді я написав листа, як кажуть «була не була».

Мені залишилось ще десь півроку дослужити і ми переписувалися. Коли прийшов вже з армії додому – зустрічалися. Демобілізувався я в квітні 1991 року, а в червні прийняв хрещення. 17 травня 1992 року ми одружилися.

В 1993–му Бог подарував синочка Максима, якому ми були дуже раді і який виростав на очах нам на радість. Намагалися завжди відвідувати церкву, ніколи не пропускали зібрання.

В 1997 році дружина була керівником недільної школи, а я співав в молодіжному хорі церкви, потім – в основному. В 1997-му мені запропонували дияконське служіння. Ми з дружиною молились, щоб Бог Сам підказав, що робити, і Він явив Свою волю. Коли ми зрозуміли, що, дійсно, це є Божий поклик, я прийняв дияконське служіння.

В тому ж 1997 році в нас народився ще один хлопчик - Давид. А в 1998 році Бог подарував нам донечку. Коли їй було три місяці, зі мною трапилась досить серйозна автомобільна катастрофа. Важкі тілесні ушкодження отримали люди з іншої машини. Я їхав з братом і двома жінками з села. В нас все обійшлося легше: я фактично не травмувався, брат розбив чоло, а жінка, яка позаду сиділа, зламала руку. Приїхала міліція, відкрили на мене кримінальну справу, могли дати 3 роки позбавлення волі. Знову молились. Пастором був Іван Федорович Ціхоцький, і коли я до нього звернувся за порадою, тому що багато хто казали, що потрібно заплатити, то він відповів, що не потрібно нічого платити, будемо молитись. Суд тягнувся майже рік, але так Бог дав, що якраз була амністія і я під неї підлягав. Звинувачення скасували, тільки відремонтував дві машини: одну – бо це була машина чоловіка сестри, за другу виплачував гроші. Ще були великі переживання, бо зарплата в мене зменшилась, а потрібно оплачувати лікування людей, які потрапили в лікарню. Але, з Божою допомогою, ми це перенесли.

В 2000 році ми брали участь в братерській розширеній раді з дружинами. Там запропонували дві кандидатури на пастора нашої церкви, тому що пресвітер, який був, збирався їхати до Америки. Одним із кандидатів був я. Ми знову молились і в грудні 2000 року я прийняв служіння пастора. Від того часу й до сьогодні, тільки з Господньою допомогою, я звершую це служіння.

[REDACTED]